

Editor: Luminița Bratu

Copertă: Flory Preda

Tehnoredactare: Florența Sava

Corectură: Georgeta Nicolae

Toate drepturile rezervate Editurii Prestige

Copyright @ 2019 Editura Prestige

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FLORIAN, MARIUS

Axa latină : Antonescu și Mussolini împotriva lui Hitler

/ Marius Florian. - București : Prestige, 2019

ISBN 978-606-8863-55-9

94

ISBN: 978-606-8863-55-9

Tel.: 0732.55.88.33

www.edituraprestige.ro

www.facebook.com/edituraprestigeoficial

Marius Florian

AXA LATINĂ

Antonescu și Mussolini împotriva lui Hitler

PRESTIGE

56. Otto Skorzeny – Les Commandos du Reich, col. Action, Paris, 1962
57. Historia – An X, nr. 97, Adevărul holding, București, ianuarie 2010
58. Historia – An X, nr. 101, Adevărul holding, București, mai 2010
59. Historia – An X, nr. 102, Adevărul holding, București, iunie 2010
60. Historia – An XI, nr. 114, Adevărul holding, București, iunie 2011
61. Historia – An XI, nr. 115, Adevărul holding, București, iulie 2011
62. Historia – An XI, nr. 118, Adevărul holding, București, octombrie 2011
63. Historia – An XII, nr. 122, Adevărul holding, București, februarie 2012
64. Historia – An XII, nr. 125, Adevărul holding, București, mai 2012
65. Historia – An XII, nr. 126, Adevărul holding, București, iunie 2012
66. Historia – An XII, nr. 127, Adevărul holding, București, iulie 2012
67. Historia – An XII, nr. 128, Adevărul holding, București, august 2012
68. Historia – An XII, nr. 129, Adevărul holding, București, septembrie - octombrie 2012
69. Historia – An XII, nr. 130, Adevărul holding, București, noiembrie 2012
70. Historia – An XIII, nr. 133, Adevărul holding, București, februarie 2013
71. Historia – An XIV, nr. 147, Adevărul holding, București, aprilie 2014
72. Historia – An XIV, nr. 151, Adevărul holding, București, august 2014
73. Historia – An XV, nr. 159, Adevărul holding, București, aprilie 2015
74. Historia – An XV, nr. 160, Adevărul holding, București, mai 2015
75. Historia – An XV, nr. 161, Adevărul holding, București, iunie 2015
76. Historia – An XV, nr. 162, Adevărul holding, București, iulie 2015
77. Historia – An XV, nr. 1263, Adevărul holding, București, august 2015
78. Historia – An XVII, nr. 183, Adevărul holding, București, aprilie 2017

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	5	
INTRODUCERE	7	
CAPITOLUL 1		
IDEOLOGIA – INCOMPATIBILITATE FUNDAMENTALĂ		13
1.1. Național-socialismul, schimbarea de macaz a crezului fascist	13	
1.2. Jurnaliștii italieni fac pasul în politică. Fascismul, gândit și pus în aplicare.....	52	
1.3. Bătălia pentru România	70	
CAPITOLUL 2		
AXA BERLIN – ROMA – BUCUREȘTI SCÂRȚĂIE DIN TOATE ÎNCHEIETURILE		93
2.1. Alianțe ciudate	93	
2.2. Germania are o părere proastă (mai ales) despre aliați.....	103	
CAPITOLUL 3		
LA ROMA ȘI LA BUCUREȘTI SE PUNE LA CALE ALIANȚA LATINĂ		134
3.1. Italienii și românii pleacă la război	134	
3.2. „Antanta mediterană”: ideea salvatoare?.....	159	
CAPITOLUL 4		
AXA DISPERĂRII: „ANTONESCU A BĂGAT ȚARA ÎN RĂZBOI, ANTONESCU SĂ O SCOATĂ!”		171
4.1. Politica: prietenul de ieri, trebuie lichidat azi!	171	
4.2. Ingineria treburilor murdare	187	
EPILOG	223	
BIBLIOGRAFIE	227	

Capitolul 1 IDEOLOGIA – INCOMPATIBILITATE FUNDAMENTALĂ

1.1. Național-socialismul, schimbarea de macaz a crezului fascist

Majoritatea celor care folosesc termenul *fascism* nu se referă la mișcarea italiană condusă de Benito Mussolini, ci la național-socialismul german sau *naziști*. Cele mai multe teorii și interpretări ale fascismului se referă în primul rând la Germania, nu la Italia sau la alte țări. După 1933, nazismul a devenit cea mai dinamică forță politică din Europa, a provocat un război teribil, după ce a cucerit o mare parte a continentului și reprezintă, fără îndoială, cel mai distructiv regim din istoria modernă, înainte de a fi supus înfrângerii și distrugerii totale, în 1945. Adolf Hitler și nazismul au bântuit imaginația istorică de atunci, chiar și printre cei care nu sunt, în general, interesați de acest domeniu.⁴

Guido von List (1848-1919) a promovat un termen religios, numit „Wotanism” (acțiune spirituală), un amalgam de naționalism mistic și ezoterism, convins de existența unei străvechi civilizații germanice, înainte de Imperiul Roman, întinsă pe cea mai mare parte a bătrânului continent și care a fost degradată și divizată de expansiunea creștinismului. Ast-

⁴ Stanley G. Payne – *A history of fascism, 1914 – 1945*, Taylor&Francis e-Library, 2003, pag. 147

Libris
fel de idei excentrice au găsit înțelegere și la alte personalități germane și societăți care, ulterior, au pus bazele Partidului Național Socialist al Muncitorilor din Germania.

În cartea sa, intitulată „Die Religion der Ario-Germanen im ihrer Esoterik und Exoterik” (Religia poporului ariano-german – ezoteric și exoteric – trad.), von List sădea, printre altele, sămânța nazismului german.

„Numele latin Venus corespunde, de asemenea, perfect cu ario-germanica Freya, Fenus, Fenussin, de la limbajul misterelor este proto-limba ariană în sine, în care sunt înrădăcinate latină, greacă, sanscrită etc., și deci totul, numele și conceptele mitologice pot fi interpretate prin intermediul acestei limbi”⁵. Este un exemplu de abordare pe care un partid extremist abia așteaptă să îl audă și să îl utilizeze ca o legitimare pentru viitoare exploatare politice. Lucru care s-a și întâmplat. Alfred Rosenberg (1893-1946), membru timpuriu al NSDAP (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei - n.a.) și beneficiar al mai multor funcții guvernamentale, a fost unul dintre ideologii de serviciu al nazismului, inițiator al mai multor programe ale partidului, printre care cel al teoriei rasiale. A fost condamnat pentru crime de război, dar, până atunci, cartea sa „Der Mythos des 20. Jahrhunderts” (Mitul secolului XX – trad.), publicată în 1930, s-a bucurat timp de 14 ani de vânzarea a peste un milion de exemplare, cărora li s-au adăugat încă 260.000 în timpul războiului.

„Sufletul înseamnă rasa văzută din interior. Rasa este partea exterioară a unui suflet. A trezi sufletul rasial la viață înseamnă a recunoaște valoarea cea mai înaltă și, sub dominația sa, să aloce altor valori poziția lor organică în stat, în artă și în religie. Aceasta este sarcina secolului nostru; pentru a crea un om nou, faceți un nou punct de vedere al vieții. Și pentru asta este nevoie de curaj; curajul fiecărui individ, curajul întregii generații de a crește, într-adevăr, pentru generațiile următoare. Căci haosul nu a fost niciodată stăpânit de cei fără curaj și o lume nu a fost niciodată construită de

⁵ Guido von List – *The religion of the aryo-germanic folk: esoteric and exoteric*, trad. 2005, Runa-Raven Press, pag. 14

lași. Oricine dorește să meargă înainte trebuie să ardă, de asemenea, punți în spatele lui. Oricine se îndreaptă spre o călătorie mare trebuie să-și întoarcă spatele la ceea ce este mai mic. Și, fără urmă de îndoială, noul om al viitorului mare Reich german știe doar un singur răspuns: Eu, singur, voi triumfa!”⁶.

Sunt convingerile lui Alfred Rosenberg în prefața cărții sale, înainte să plonjeze în aproximativ 350 de pagini de concepte nordice ariene „inspirate de la Zoroastru”⁷, decădere spirituală și rasială a grecilor antici⁸, plăcere a etruscilor pentru homosexualitate, sadism și tortură⁹; apărare a creștinismului „împotriva iudaizării”, prin Evanghelia apostolului Ioan¹⁰, apariție a „rasei necreative” a cetățenilor secolului al XIX-lea¹¹, copiere („ca multe alte lucruri”) a ideii de Dumnezeu unic de către evrei de la perși¹², dezintegrare în 1917 a „sângelui nordic rusesc”, în dauna „mongolilor estici, care i-au stârnit pe chinezi, popoarele din deșert, evrei și armeni”¹³ și multe astfel de reinterpretări, cel puțin eronate, ale istoriei, dar ajunse politică de stat.

ALFRED ROSENBERG
(1893—1946)

⁶ Alfred Rosenberg - *Der Mythos des XX. Jahrhunderts. Eine Wertung der seelisch-geistigen Gestaltenkämpfe unserer Zeit*, 1930, Munchen, Open-source, pag. 3

⁷ Idem, pag. 11

⁸ Idem, pag. 20

⁹ Idem, pag. 28

¹⁰ Idem, pag. 32

¹¹ Idem, pag. 46

¹² Idem, pag. 60

¹³ Idem, pag. 103

„Visul unui Reich onorabil pe care l-au împărtășit împărații germane și care au ridicat sabia împotriva cavalerilor care s-au răzătorit împotriva lor, acest vis i-a dus până la îndepărtata Romă, la Orientul fără sfârșit. Sângele lor se scurge printre ruinele Italiei și la Sfântul Mormânt. În ciuda acestei sângerări, visul lor nu s-a îndeplinit, părea pierdut și uitat. Astăzi am început, în sfârșit, să visăm din nou”¹⁴, mai spunea Alfred Rosenberg.

Ideologul NSDAP încurca borcanele politicii cu ale religiei, pe care o disprețuia și căreia îi găsea, prin măsuri politice, diverse schisme, cum ar fi propunerea la care a achiesat neclintit, venită din Spania. Rosenberg relatează în jurnalul său, în vara anului 1943: „Franco se poate lămurii pe baza unor asemenea cuvinte că revoluția falangistă nu poate fi dusă la bun sfârșit cu Biserica. Un papă propriu spaniol, la Toledo, cum mi-a spus Primo de Rivera (José Antonio Primo de Rivera, executat în 1936, fiul dictatorului Spaniei Miguel Primo de Rivera, între 1923 – 1930 – n.a.), ar fi fost singurul obiectiv posibil pentru a elimina treptat amestecul nenorocit al veșnicului distrugător (papa de la Roma – n.a.) a oricărei creșteri organice”¹⁵.

La doar câteva zile după aceste rânduri, Rosenberg completează în jurnal: „Vaticanul are de altfel o singură dorință: ca germanii și rușii să se masacreze reciproc până la neputință totală, pentru ca astfel să fie, pe cât posibil, distruși, copii pentru „misiune”. Același lucru și-l doresc domnii cardinali și episcopi de la noi”¹⁶.

Ideologia de partid, în viziunea lui Alfred Rosenberg, exemplificată mai sus, a mai primit o lovitură de la Hitler, când acesta a anunțat, cel puțin tehnic vorbind, că el este catolic și așa va muri! Germanismului care ducea lupta bimilenară împotriva creștinismului de sorginte evreiască i s-a

¹⁴ Idem, pag. 218

¹⁵ Alfred Rosenberg – Jurnal 1934 – 1944, editat și comentat de Jürgen Matthäus și Frank Bajohr, Editura Institutului Național pentru Studiul Holocaustului din România „Elie Wiesel”, București, 2017, pag. 410

¹⁶ Idem, pag. 419

tras frâna de mână, chiar dacă declarațiile erau pur de interes public, în realitate Hitler fiind tributar credințelor sale esențiale, unde creștinismul nu își găsea locul. În cadrul unor discuții private din 5 iulie 1941 ne conturăm o idee despre cum ar trebui să fie, în viziunea sa, relațiile dintre Biserică și stat: „În orice caz, trebuie să ne familiarizăm cu legile care guvernează viața. În felul acesta, ne vom putea servi în mod util de aceste cunoștințe pentru a ne călăuzi existența. Dar nu vom putea ști nimic despre rațiunea existenței acestor legi. Asta se înțelege de la sine: din locul în care ne aflăm nu putem vedea ceea ce se întâmplă în alte planuri. De aceea, omul a născocit ideea sublimă a unei atotputernicii, ale cărei forțe le venerază. Nu vrem să fabricăm atei. (...) Biserica creștină a captat acest sentiment spre folosul ei, amenințând cu damnarea pe toți cei care nu vor să creadă ceea ce propovăduiește ea. Când îi provoci unui copil teama de întuneric, trezești în el o spaimă ancestrală. În felul acesta, poate rămâne toată viața cu o angoasă a întunericului, în timp ce un alt copil, crescut în mod inteligent, va fi imun la ea (...). Pe termen lung, național-socialismul și creștinismul nu vor putea coabita (...). Soluția ideală ar fi să lăsăm religia într-o stare de supraviețuire, în care nu va avea altceva de făcut decât să se preocupe de ea însăși, slăbind tot mai mult; în acest caz nu va trebui să recurgem la crearea unui surogat, asta ar fi oribil (...). Lovitura cea mai dură care s-a abătut asupra omenirii a fost apariția creștinismului. Comunismul este un copil ilegal al creștinismului. Și unul, și altul sunt invenția evreului (...). Creștinismul a fost primul din lume care și-a exterminat adversarii în numele iubirii. Semnul său distinctiv este intoleranța. Fără creștinism nu ar fi existat islamismul. Imperiul Roman, sub o dominație germanică, s-ar fi dezvoltat într-o dominație mondială. Omenirea nu ar fi cunoscut cinci secole de beznă (...). Romanii nu aveau niciun fel de aversiune față de germani, dovadă, moda părului blond. Printre goți erau și brunetți”¹⁷.

¹⁷ François Delpla – Adolf Hitler, Însemnări politice și intime, iulie 1941 – martie 1942; trad. din lb. franceză de Anca Irina Ionescu, pref. de Ioan Scurtu, București, Corint Books, 2017, pag. 37-39

În după-amiaza zilei de 10 octombrie 1941, deși discuția era despre războiul din Est, s-a găsit un nou prilej de deviere de la subiect, Hitler stăpânind tranșant: „Creștinismul este o revoltă împotriva acestei legi fundamentale, un protest împotriva Creației; dacă l-am practica în mod consecvent, am ajunge să cultivăm ceea ce este inferior”.¹⁸

Patru zile mai târziu, în prezența Reichsführer-ului SS, Heinrich Himmler, dictatorul german a plonjat într-un monolog tranșant: „Trebuie să ne întrebăm dacă faptul că am semnat un concordat cu Biserica va ușura sarcina guvernului (...). Dacă într-o zi Biserica (catolică – n.a.) sau preoții nu vor mai aprecia cum se desfășoară lucrurile și se vor întoarce împotriva statului, așa cum vedem acum? Și trecutul trebuie să ne servească drept lecție (...). Omul cultivat privește întotdeauna cu respect Creația, al cărei mister nu-l poate percepe, dar a cărei măreție o simte. În schimb, omul incult riscă să treacă la ateism, adică la animalitate, văzând că statul și-a extras învățăturile din domeniul religios din oportunism, în timp ce în rest se bazează pe știința pură! De aceea am ținut întotdeauna partidul departe de chestiunile religioase. Aș fi riscat ca adversarii mei catolici și protestanți să se ridice unii împotriva celorlalți cu lovituri de agheasmatar și de Biblie și s-ar fi ucis unii pe alții din neatenție! Nu am avut niciodată nimic de-a face cu serviciile religioase ale acestor Biserici (...). Iată de ce nu sunt de părere că acum trebuie să ne lansăm într-o luptă împotriva Bisericii. Cel mai bine este să lăsăm creștinismul să se stingă încet. O moarte lentă are ceva liniștitor, dogma creștinismului se destramă în fața științei. Biserica trebuie să facă astăzi concesie după concesie (...). Ordinul de a lupta cu îndrăzneală se explică astfel: în timp ce creștinii se mulțumesc să cânte Aleluia, musulmanilor li se promite un paradis plin de femei, de vin și de plăceri pământești!”¹⁹

După alte zece zile (pe 24 octombrie), Hitler mărturisese fostului atașat militar la Roma, atunci reprezentantul Wehrmachtului pe lângă Înalțul Comisariat Italian, gr. Enno von Rintelen, că Biserica le oferă bătrânilor perspectiva că

¹⁸ Idem, pag. 109

¹⁹ Idem, pag. 121-122

sfârșitul vieții nu este negare pură. „Ci, după aceea, totul va fi chiar mult mai bine; de aceea trebuie să lași prin testament Bisericii banconotele tale de 10.000. Cam așa se petrec lucrurile în linii mari”.²⁰

Monologul, întrucât rareori dictatorul german era întrerupt în timpul discuțiilor, a continuat cu dezacordul față de convingerile lui Alfred Rosenberg, adoptate de majoritatea ideologilor și reprezentanților partidului. Acest aspect era datorat faptului că, în viziunea lui Hitler, panteonul german anterior creștinismului era mai învechit decât religia care l-a înlocuit: „Mi s-ar părea o nebunie, dincolo de orice expresie, să restabilim un cult al lui Wotan. Vechiul nostru panteon era demodat și incapabil să se susțină atunci când a apărut creștinismul. Nu moare decât ceea ce este copt pentru a dispărea! Toți locuitorii Antichității credeau pe atunci fie în sisteme filosofice, fie în cultul idolilor! Și nici nu trebuie să dorim ca întreaga omenire să se prostească! Cea mai bună metodă pentru a ne debarasa de creștinism este așadar să-l lăsăm să se stingă.”²¹ Mai târziu, s-a răzgândit. Creștinismul nu avea să se stingă de la sine, ci va fi ajutat practic în acest sens, așa cum i s-a confesat prietenului său apropiat, Albert Speer: „Dacă în loc să dăm Bisericii 500 de milioane, am plăti câțiva arhiepiscopi lăsându-le decizia de a distribui banii cui vor, atunci nu ar avea decât puțini colaboratori, ca să-și păstreze mai mult pentru ei și ar merge și în patru labe pentru noi. Cu 10% din ceea ce vărsăm noi am putea avea o Biserică devotată statului pe care să-l slujească în mod fidel. Trebuie să terminăm cu formulele trecutului. Micile secte au nevoie de câteva sute de mii de mărci, ele luptă pentru noi, fac totul!”²²

În privința credinței, Hitler avea tendința să treacă des de la ignorare la blamare și de la tolerare la condamnare. Într-unul din desele momente de furie, Hitler a amintit că creștinismul este o invenție evreiască, un coșmar: „Timp de secole, niciun papă nu a murit altfel decât de otrăvă, de pumnal sau de

²⁰ Idem, pag. 157

²¹ Idem, pag. 123 - 124

²² Idem, pag. 457

sifilis! Pot să-mi imaginez foarte viu cum a luat naștere această ineptie, din faptul că un evreu și-a spus: să prezentăm ne-evreilor discursuri absurde, cu cât sensul este mai obscur, cu atât le vor înghiți mai ușor și vor refuza să vadă adevărul! Lucrul cel mai diabolic este că evreul se bucură și astăzi de modul în care i-a reușit stratagema. Știe că dacă ceilalți și-ar da seama de modul în care a văzut lumina zilei această înțelepciune, toți evreii ar fi uciși. Dar de astă-dată vor dispărea din Europa! Un răs nepăsător și liber se va răspândi din nou în lumea noastră, când se va debarasa de acest coșmar!"²³.

În acele momente, discursul antisemit al dictatorului german nu mai era de mulți ani o noutate, însă va mai dura ceva până când Occidentul va afla ce se petrecea, de fapt, în interiorul granițelor Reichului. Pentru că vorbim de antisemitism și de Occident, merită amintit un episod în care însuși Winston Churchill s-a intersectat cu Hitler, cu mulți ani înainte de război, dar în plin discurs german antisemit. Churchill se afla în vara anului 1932 pe vechile câmpuri de luptă din Belgia, Olanda și Germania. La hotelul în care s-a cazat se afla și Adolf Hitler. Viitorul premier britanic a fost abordat de Ernst Hanfstaengl (om de afaceri germano-american, atunci finanțator al lui Hitler – n.a.): „El a spus că ar trebui să-l întâlnesc și că nimic nu ar fi mai ușor de aranjat. Herr Hitler venea în fiecare zi la ora cinci la hotel și ar fi într-adevăr foarte bucuros să mă vadă. În acea vreme, nu aveam o prejudecată națională împotriva lui Hitler. Știam puține despre doctrina sau faptele lui și nimic despre caracterul lui. Îi admir pe oamenii care se ridică în favoarea țării lor după o înfrângere, chiar dacă sunt de partea cealaltă. El avea tot dreptul să fie un patriot german dacă dorea. Eu am dorit întotdeauna ca Anglia, Germania și Franța să fie prietene. Totuși, în cursul conversației cu Hanfstaengl s-a întâmplat să spun: «De ce este șeful vostru atât de violent contra evreilor? Înțeleg să fie supărat pe evreii care au făcut ceva rău sau sunt împotriva țării, dar care este rostul să fii împotriva unui om numai din cauza originii lui?» (...). Pro-

²³ Idem, pag. 437

tabil că el i-a repetat asta lui Hitler, pentru că a doua zi a venit cu un aer serios și a zis că întâlnirea pe care o fixase cu mine ca să-l văd pe Hitler nu mai putea avea loc, întrucât Führerul nu va veni la hotel în după-amiaza aceea (...). Astfel, Hitler a pierdut ultima lui șansă de a se întâlni cu mine. Mai târziu, când el a devenit atotputernic, aveam să primesc mai multe invitații din partea lui. Dar între timp s-au întâmplat multe și eu m-am scuzat".²⁴

Într-un alt moment de furie în plină invazie antibolșevică și de... analize proprii, Hitler a ajuns la concluzia că, în realitate, Roma nu se află în poziția să critice bolșevismul: „Faptul că lumea antică era atât de frumoasă, de senină și de frivolă se explică prin absența a două flagele: sifilisul și creștinismul! Creștinismul era un fel de bolșevism – mobilizarea maselor de sclavi de către evreu pentru a submina statul; de aceea, elementele decente ale societății romane s-au ținut la distanță de noua religie. Și de aceea Roma nu este în cea mai bună poziție ca să reproșeze bolșevismului că a distrus bisericile creștine, ca și când creștinismul de odinioară nu ar fi aplicat templelor păgâne același tratament!"²⁵

Evident, exista un plan pentru Biserica tolerată în timpul războiului, pentru zilele... de după război. În cadrul unui cerc select din după-amiaza de 13 decembrie, 1941, Hitler își dezvăluia pentru prima dată planurile pe care le avea după război, în privința Bisericii. Ministrul Reichului pentru Teritoriile Ocupate din Est, Alfred Rosenberg, ministrul de Externe, Joachim von Ribbentrop, ministrul Propagandei Publice, Joseph Goebbels, Reichskommissarul pentru Norvegia, Josef Antonius Heinrich Terboven, și șeful Cancelariei Führerului, Philipp Bouhler, auzeau de la șeful lor următoarele: „Războiul se va sfârși și îmi va rămâne o singură

²⁴ Winston Churchill – *Al Doilea Război Mondial*, vol I, Editura Saeculum I.O., București, 1997, pag. 49-50

²⁵ François Delpla – *Însemnări politice și intime*, iulie 1941 – martie 1942; trad. din lb. franceză de Anca Irina Ionescu, pref. de Ioan Scurtu, București, Corint Books, 2017, pag. 144

Libris
Respect pentru oamenii și țara

sarcină: să văd cum clarificăm problema Bisericii. Condiție necesară pentru a asigura pe deplin națiunea germană! Nu mă ocup de dogme, dar nu suport ca un preot să se ocupe de chestiunile pământeste! Minciuna organizată trebuie stăvilită, în așa fel încât statul să fie stăpânul absolut. În tinerețe aveam un punct de vedere: cu dinamită! Astăzi îmi dau seama că nu putem face lucrurile în grabă. Trebuie ca aceasta să piară ca un membru cangrenat. Trebuie să ajungem la situația în care în amvon să nu mai fie decât idioți sadea, predicând în fața bătrânilor. Nu am nimic împotriva unei biserici de stat, după modelul englez. Dar nu poate fi adevărat să se mențină lumea pe termen lung printr-o minciună. Numai în secolele al VI-lea, al VII-lea și al VIII-lea creștinismul a fost impus popoarelor noastre de prinții legați de preoți. Înainte au trăit fără această religie. Am șase divizii SS complet detașate de creștinism, care totuși mor cu sufletul perfect împăcat. Hristos era arian, dar Sf. Pavel s-a servit de doctrina lui ca să-i mobilizeze pe borfașii de rând și să organizeze un pre-bolșevism; cu această năvălire, limpezimea frumoasă a lumii antice s-a pierdut. Ce fel de Dumnezeu este acesta, căruia îi place să-i vadă pe oameni umilindu-se în fața lui?! Și, iată, un proces simplu, clar și luminos: bunul Dumnezeu creează condițiile unei căderi în păcat. Apoi, după ce acesta a mers cu ajutorul diavolului, se folosește de o fecioară ca să dea naștere unui om care prin moartea sa eliberează omenirea! Musulmanul ar putea, eventual, să se entuziasmeze pentru paradisul său. Dar când mă gândesc la răul insipid al creștinilor! (...) De multe ori se pierde orice considerație pentru umanitate; nu pentru masă, care n-a învățat niciodată nimic altceva, dar când te gândești că șefi de partide sau generali sunt convinși că nu pot să învingă fără binecuvântarea Bisericii! Germanii s-au bătut între ei timp de treizeci de ani ca să știe dacă trebuiau să-l consume pe Dumnezeu într-un singur fel sau în ambele feluri! (...). A fost un lucru bun că nu i-am lăsat pe preoți să intre în partid. În 21 martie 1933 – Potsdam – s-a pus întrebarea: cu sau fără Biserică? Am cucerit statul, în pofida blestemelor celor două confesiuni. Dacă pe atunci aș fi început să mă înfeudez față de Biserică – ne-am dus la morminte în timp ce oamenii de stat erau în biserică – astăzi aș fi împărțit soarta Ducelui. Eu aș fi invadat Vaticanul și aș fi dat toată

lumea afară, chiar dacă după aceea m-aș fi scuzat: «Dezolat, a fost o greșeală!» Între timp, ei ar fi fost afară! De fapt, nu trebuie să dorim ca italienii sau spaniolii să abandoneze creștinismul: care îl are, are întotdeauna bacilii la el!»²⁶.

Extrasul, cuprinzător, este relevant, întrucât este o convingere pe care Hitler nu ar fi exprimat-o niciodată în public. De altfel, nici măcar – sau, mai ales – aliaților săi. Pragmatic și viclean, Hitler conștientiza că aliații săi europeni – Italia, Spania, Ungaria; toate sunt state creștine, iar România și Bulgaria – creștin-ortodoxe – în procente covârșitoare în rândurile populației. Este evident că, de exemplu, Hitler nu ar fi vorbit niciodată în acești termeni cu Ion Antonescu, a cărui campanie de presă în sprijinul războiului se ducea (doar) sub semnul crucii, campania din Est fiind pentru orice român o cruciadă, un adevărat război sfânt, împotriva asupritorilor lui Hristos. Practic, convingerea că bolșevicii transformă bisericile în grajduri (adevărată, de altfel) a fost una dintre motivațiile principale ale soldatului român pentru a înainta în Rusia bolșevizată și aproape etern acoperită de zăpadă.

Pe de altă parte, raportându-ne strict politic, în 1935, prin fuziunea Ligii Apărării Național Creștine (A.C. Cuza) și Partidul Național Agrar (Octavian Goga), apărea partidul de extremă dreapta din România, cel mai apropiat de NSDAP german, preluând și în siglă svastica. Numele formațiunii, spre evidenta disperare a lui Hitler, era... Partidul Național Creștin.

Reforma pe care o gândea Hitler împotriva Bisericii prindea conotații monumentale. Practic, statul se implica în viața intimă a cetățenilor, iar modul de abordare și-l atribuia ca fiind aproape mesianic: „Într-un fel sau altul, conceptul de Dumnezeu este inevitabil! Când voi avea răgaz pentru asta, mă voi înhăma să făuresc fomulele care, în mod imuabil, vor fi rostite în marile momente ale vieții indivizilor. Va trebui să fie ceva magnific ca gândire și în formă, ceva unic, nemaiauzit nicăieri altundeva.

²⁶ Idem, pag. 239 - 243